

Forfatter: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.

Titel: Udrag fra Drøm og Virkelighed

Citation: Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: "Drøm og Virkelighed", i Gyllembourg-Ehrensward, T. C.: *Drøm og Virkelighed*, udg. af Anni Broue ; Anne-Marie Mai , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, cop. 1986, s. 22. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gyllem14val-shoot-idm139726069626800/facsimile.pdf> (tilgået 30. april 2024)

Anvendt udgave: Drøm og Virkelighed

»Men,« tilføiede han: »Dersom det nogensinde kunde falde Dig ind at vanære mit og Din afdøde Faders Navn ved at ægte det pøbelagtige Qvindfolk, for hvis Skyld Du bryder alle ældre og hellige Baand, da skal min Forbandelse følge Dig.« Nogle kolde Formaninger om at vende tilbage til min Pligt sluttede det Hele. – Jeg er overbeviist om at min Onkel intet ønskede høiere, end at forlige sig med mig; men vist er det, at om han havde ønsket det Modsatte, kunde han aldrig grebet kraftigere Forholdsregler end et Brev som dette. – Jeg tog strax et Stykke Papiir, og skrev derpaa: »Jeg vil ikke gjøre mig uværdig til min Faders Navn ved at forlade mit eget Barn og dets Moder. Deres Huus derimod skal jeg forlade inden Aften.« Forgjæves bøn-faldt den gamle G. mig, om dog i det Mindste at betænke mig til næste Dag. Jeg var ubøielig, og saa nødige han end vilde, maatte han tage min Seddel og gaae.

Med en ubeskrivelig Blanding af Trods, af Fortvivelse og af Glæde over den Frihed, som vinkede mig, begyndte jeg strax at pakke mine Sager sammen. I dette Øieblik blev jeg overrasket af Vilhelm S. Hans Velvillie imod mig under de sidste Tidens Trængsler havde givet ham en høiere Plads i mit Venskab, og jeg betroede ham strax, hvordan Sagerne stode. Han yttrede sin Fortærdelse over den Yderlighed, hvortil alt dette var kommet. Han kjendte lidt til Frue W. og Laura. »Du er gall« sagde han; »den lille Pige vil om fire Aar være nydelig, det er jeg vis paa, og til den Tid er Din Lises Skjønhed uden tvivl i stærkt Aftagende. Jeg forstaaer mig paa Fruentimmer-Skjønhed; det gjør Du ikke. Vær fornuftig! Skyd ikke selv Din Lykke fra Dig! Jeg kom netop i Dag for at bringe Dig en god Tidende. Min Barndoms skikkelige Legekammerat, nuværende hæderværdige Skomagersvend Hans Christen, som Du maaskee erindrer, har alt længe baaret en dydig Kjærlighed til Lise; og den er endnu saa stærk og saa ædelmodig, at han under Dags Dato har skrevet hende til, og tiltrods for alt hvad der er skeet, tilbudet at ægte hende, og antage Dit Barn, som sit eget. Han var hos mig imorges, og betroede mig sit Forsæt, hvori jeg ærligt bestyrkede ham. »Saadan en smuk Pige, som Lise,« sagde han, »maatte man holde noget tilgode.« – »Hvorledes!« raabte jeg opbragt: »Er det Dig, Vilhelm, en Mand af Ære, der kan gjøre mig et saa afskyeligt Forslag? Saadan er Jeres Moral, I vise Verdensmænd! Den uskyldige Pige, der har opofret Alt for min Kjærlighed, skulde jeg kaste i Armene paa den Første den Bedste? En Anden skulde mit